

Laura van der Kruk: 'Kip & Patat - Het geluk terugvinden na de zelfdoding van mijn broer' Uitgeverij Boekscout 2016. ISBN 9789402223460 Zie ook: www.boekscout.nl (suicide/ zelfdoding/ depressie/ verslaving/ED/PO)

Soort boek/ziekte stijl:

Zowel mijn uiterlijk als mijn emoties vlogen alle kanten op

Laura van der Kruk beschrijft in dit boek van 134 pagina's wat voor impact de zelfdoding van haar oudste broer heeft gehad. Het zette haar leven en dat van haar familie op z'n kop. Ze kreeg last van depressie, raakte verslaafd, belandde in de psychiatrie en kreeg te maken met jeugdzorg. Maar uiteindelijk vond ze haar draai weer.

Boekscout.nl: 'De zelfdoding van haar broer veranderde haar leven compleet. Nu - jaren later - heeft het haar leven zelfs verrijkt. Na een lange weg van depressies en verslavingen heeft zij het geluk weer teruggevonden. Dit boek gaat over zelfdoding en het taboe dat daar helaas op rust. Na een opname in een psychiatrisch ziekenhuis, vlak na de dood van haar broer, kwam zij in verschillende tehuizen terecht. Hier beleefde zij, ondanks alle ellende, ook gelukkige momenten. Uiteindelijk vond zij de kracht om niet meer te vluchten, maar te vechten. En de dood van haar broer te verwerken.' Boek van 134 pagina's.

Over de schrijfster:

Laura van der Kruk (1985) groeide op in een hecht gezin met vier kinderen. Haar oudste broer Stefan pleegde suicide in 1999.

Boekscout.nl: "In 1985 werd ik geboren. Samen met mijn ouders, jongere broertje en zusje en onze oudste broer, vormden we een hecht gezin. Helaas besloot Stefan, onze oudste broer, in 1999 zelf een einde aan zijn leven te maken. Vijftien jaar kostte het mij om de kracht op te brengen mijn leven weer op te pakken en mijn verhaal op papier te zetten. Uiteindelijk heb ik mijn levensvreugde weer teruggevonden. Mijn hoop is om met dit boek een inspiratie te vormen voor iedere lotgenoot."

Wat viel op:

Hoe groot de impact van de zelfdoding van haar broer jarenlang op het leven van de schrijfster is geweest.

Citaten:

Pag. 19: 'Zondag 14 november 1999, anderhalve week terug. De dag waarop ik mijn broer voor het laatst in levende lijve heb gezien staat nog vers in mijn geheugen gegrift. Het was de eerste en de laatste keer dat ik op bezoek was in de psychiatrische instelling.'

Pag.68: 'De begeleiding was al naar huis. Ik klopte op zijn deur en legde hem de situatie uit en na mezelf tien keer verontschuldigd te hebben, met dat het inderdaad een stomme actie van me was, wilde hij me helpen. Ik zou teruggaan naar mijn kamer en hij zou me over vijf minuten bellen.'

Pag. 130: 'Mijn broer was in zijn korte opname gediagnostiseerd met schizofrenie. Ook al zijn er rapporten hierover en heb ik een aantal dingen van mijn ouders gehoord, waaruit bleek dat Stefan wel degelijk psychisch ziek was, twijfel ik toch tot op de dag van vandaag of dit wel werkelijk waar was. Een aantal jaren terug heb ik Stefans aantekeningen gelezen, een soort dagboek dat hij bijhield toen hij opgenomen was. Ik las veel dingen over hem die ik ook in mezelf herken: leergierig, heel erg veel onzekerheid, de hele wereld willen redden, een grote drang om iets belangrijks voor de wereld te kunnen betekenen, zijn nieuwsgierigheid in het leven maar tegelijkertijd toch meer een soort van 'oude ziel' zijn, zijn verslavingen, zijn gevoeligheid. Doordat ik dit gelezen heb, twijfel ik soms of hij wel echt ziek was en ook al heb ik zijn dood nu een plek kunnen geven, twijfel ik toch of hij niet te vroeg in zijn leven de keuze heeft gemaakt om uit het leven te stappen.'

Boekscout.nl: 'Soms moet ik mezelf even knijpen. Dan denk ik: ben ik dit? Doe ik dit allemaal echt? Voel ik me echt zo levenslustig en blij? Het meisje dat op haar vijftiende in de muur van de jeugdpsychiatrische afdeling kraste: I hate life! Inmiddels waren er drie jaren verstreken sinds Stefans overlijden en ik had mijn spreekwoordelijke kop-in-het-zand-steken-houding nog steeds. Het contact met mijn ouders en jongere broertje en zusje, die inmiddels ook de puberteit hadden bereikt, verliep iets beter, maar nog steeds waren er regelmatig ruzies. Ook had ik nog afspraken bij Jeugdzorg lopen, maar daar zat ook niet veel schot in. Grotendeels omdat ik zelf niet echt meewerkte, denk ik nu achteraf. Ik ben er volledig van overtuigd dat het ook geen enkele zin had in die tijd. Nu, na vijftien jaar, ben ik pas begonnen met het verwerken van mijn broers dood. In die tijd was ik volledig emotioneel geblokkeerd. (...)'

Recensies/Extra:

<http://stefanvanderkruk.mygb.nl>

<https://www.facebook.com/stadsradiodelft/photos/ms.c.eJw9y8kNACAMA8GOkJ2EOPTfGIjrO6slR5piuJDlHYoPEGBWfDDX6qwPOuAXOrAXaQLUoREB.bps.a.1196274890401688.1073742057.349060675123118/1196274923735018/?type=3>

<https://nl-nl.facebook.com/laura.vanderkruk.9>